

Arrest

nr. 127 297 van 22 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 11 februari 2013 het Rijk binnen en diende op 29 april 2013 een asielaanvraag in. Op 12 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de stad Barquisimeto te Venezuela. Uw tante N. woont al jaren in België en u bezocht haar hier al twee keer. U zat in het vierde middelbaar op het moment toen u op 24 december 2012 P. ontmoette op een feestje van een gemeenschappelijke vriend. P. viel u sindsdien lastig. U werd door hem gebeld, ge-sms't en hij wachtte

u op aan de schoolpoort. Hij wilde met u uitgaan en stelde u voor met hem te gaan samenwonen. U werd door anderen gewaarschuwd voor P. die u zeiden dat hij een gangster was. U probeerde telkens uitvluchten te verzinnen om niet met hem mee te gaan, maar op een dag besloot u met hem naar het winkelcentrum te gaan omdat u bang was dat hij u iets zou aandoen. U besloot uiteindelijk te stoppen met school omdat P. u niet meer met rust liet. U vertelde alles aan uw tante A.. Zij raadde u aan uw tante N. in België te contacteren voor hulp. Op 10 februari 2013 verliet u per vliegtuig Venezuela en reisde u via Portugal naar België waar u op 11 februari 2013 aankwam. Op 29 april 2013 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw vaccinatiekaart, een schoolrapport en krantenartikels over de algemene situatie in Venezuela.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in Venezuela vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. De door u ingeroepen vluchtmotieven betreffen immers gemeenschappelijke en interpersoonlijke feiten die geen verband houden met uw ras, uw religie, uw nationaliteit, uw toebehoren tot een sociale groep of uw politieke overtuiging. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat u omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria bescherming ontzegd werd door de Venezolaanse autoriteiten. U liet immers na om beroep te doen op bescherming van de Venezolaanse staat. Uw uitleg voor dit nalaten, namelijk dat de politie corrupt is en dat u enkel beroep kon doen op de politie in geval er sprake was van seksueel misbruik of fysieke klachten en uw vrees dat de politie P. zou contacteren in geval u een klacht zou indienen tegen hem, overtuigt niet aangezien u niet eens een poging hebt ondernomen om hulp en bescherming te zoeken bij de politie (CGVS, p. 6, 11, 12, 13). In dit verband moet worden opgemerkt dat het precies de bedoeling van het indienen van een klacht is om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van alle feiten in een zaak kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optimaal optreden. Internationale bescherming kan bovendien pas worden toegekend wanneer blijkt dat alle redelijke mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in eigen land zijn uitgeput, wat u geenszins hebt gedaan.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De elementen die u aanhaalt waardoor u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, namelijk uw vrees voor P., het gegeven dat u hierdoor niet meer kon studeren en de algemene onveiligheid als gevolg van de criminaliteit in Venezuela, kunnen niet beschouwd worden als een voldoende aanwijzing van een reëel risico op ernstige schade in uw land van herkomst (CGVS, p. 6, 13, 14).

Er dient trouwens te worden gewezen op een aantal onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen in Barquisimeto die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Venezuela. U beweerde van 24 december 2012 tot 10 februari 2013 problemen te hebben gehad met P.. U kon echter maar weinig vertellen over P.. U kende zijn volledige naam of die van zijn familieleden niet. Noch wist u waar hij woonde of welke zijn activiteiten waren (CGVS, p. 7, 11, 12). Dat u dergelijke zaken niet weet, is hoogst opmerkelijk indien het werkelijk om de persoon gaat waarvoor u uw land van herkomst diende te ontvluchten. U dacht verder dat hij een gangster of lid van een maffiabende was. Deze verklaring is evenwel louter gebaseerd op uw vermoedens die u nergens concreet kon maken. U hoorde slechts van anderen dat hij slecht was en dat u voor hem moest opletten. U kon zelf geen toelichting geven over P.'s criminele achtergrond en de bende waarvan hij deel zou uitmaken. U kwam niet verder dan dat hij geheimzinnig en gevaarlijk was en altijd om zich heen keek. Andere aanwijzingen had u niet (CGVS, p. 7, 8). U leerde P. kennen via een schoolvriendin, maar hoe zij P. kende wist u al evenmin. Dat u hem nooit eerder zag of over hem hoorde, is opmerkelijk aangezien mensen u wel voor hem waarschuwden omwille van zijn reputatie. Uw vrienden waarschuwden u ook voor hem, maar zouden u nooit verteld hebben waarom u dan precies voor hem moest oppassen (CGVS, p. 8). P. zou uw contactgegevens via uw vrienden verkregen hebben. Het is echter opmerkelijk dat uw eigen vrienden zomaar uw gegevens zouden doorgeven aan iemand van wie ze blijkbaar wisten dat hij gevaarlijk en crimineel was. U wist zelf ook niet via wie en waarom ze dit deden (CGVS, p. 8, 9). U zou,

gezien uw verklaringen, via uw vrienden meer informatie over P. kunnen verkregen hebben, hetgeen u vreemd genoeg niet gedaan hebt. Hoewel iedereen u waarschuwde voor P. besloot u toch met hem naar het winkelcentrum te gaan. U was bang dat hij u iets zou aandoen als u hem telkens afwees. Van wat en waarom u bang was, kon u opnieuw niet verduidelijken. U dacht dat hij een wapen in zijn tas had en vond zijn gedrag niet normaal (CGVS, p. 10). Wanneer u om meer toelichting gevraagd werd, bleef u oppervlakkig (CGSV, p. 10, 11). Dat u doorheen het volledige gehoor maar weinig concrete gegevens weet aan te brengen over de persoon die u vreest in Venezuela en de hieraan verbonden problemen is opmerkelijk en doet vermoeden dat uw problemen niet geloofwaardig zijn.

P. zou u nog steeds zoeken in Barquisimeto omdat uw neef hem nog ziet in jullie wijk La Concordia. Echter, waarom dit een aanwijzing is dat hij nog op zoek is naar u maakte u niet duidelijk. U veronderstelde dat hij u nog zoekt omdat u niet weet wat hij te zoeken heeft in jullie wijk. U voegde nog toe dat hij uw neef Lewis aanstaart (CGVS, p. 11, 12). Andere concrete aanwijzingen dat hij u zoekt, had u niet. Of P. sinds uw vertrek al een ander meisje ontmoette, is u onbekend (CGVS, p. 12). Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. De documenten betreffende uw identiteit, uw schoolresultaten en uw vaccinaties voegen niets toe aan uw asielrelaas. De krantenartikels die u voorlegde gaan over de corruptie van de politie in Venezuela en etaleren voorbeelden van incidenten, maar gaan niet over uw eigen persoonlijke problemen. Deze artikels voegen niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende internetartikelen "Corruptie in Latijns Amerika" - La Chispa - 04/01/2013, "Corruption in Venezuela" - Wikipedia en "Artikel HLN" dd. 27/12/2013.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan "van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980, de schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur". Verzoekster vermeldt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich

tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de status van vluchteling

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoekster meent dat het *“betreft inderdaad een interpersoonlijk feit maar verzoekende partij heeft tijdens het interview wel degelijk uitgelegd dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de politie en/of de overheid in haar land van herkomst Venezuela wat maakt dat zij omwille van haar nationaliteit gevlucht is om hier bescherming te zoeken”*. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat haar voorgehouden problemen een vervolging dienen uit te maken die ingegeven is door één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekster haalt in deze enkel aan dat zij gestalkt werd door een zekere P., waarbij zij geenszins verklaart hoe dit een vervolging op basis van nationaliteit zou kunnen uitmaken. De commissaris-generaal stelde aldus terecht vast dat verzoeksters voorgehouden probleem een conflict van interpersoonlijke aard betreft. Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoekster vreest te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

2.7. Om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, dient verzoekster aan te tonen dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, welke bestaat uit doodstraf of executie a) of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of straffen b).

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige

verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.9. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.10. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeksters relaas blijft echter bij een aaneenschakeling van losse beweringen waarvan op geen enkele wijze, noch door objectieve gegevens, noch door verzoeksters eigen verklaringen, enige waarachtigheid wordt aangetoond. Indien verzoekster dermate werd bedreigd door P. dan is zoals de commissaris-generaal correct opsomt niet aannemelijk dat verzoekster niet weet wat de familienaam van P. is, zijn leeftijd noch studies kent, “denkt” dat hij maffialid is doch niet echt weet wat hij doet, niet weet hoe haar vriendin hem kende, niet weet hoe hij haar nummer verkreeg en niet weet in welke wijk hij woont, noch enige familieleden kent (gehoor p. 7-9, p. 11-12). Evenmin kan enige concrete bedreiging blijken. Verzoekster toont evenmin aan dat ze bij eventuele ernstige problemen geen beroep kan doen op de Venezolaanse autoriteiten om zich te beschermen tegen haar beweerde stalker. Immers internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekster heeft echter geen klacht ingediend bij de politie (vragenlijst 3.5, gehoor p. 6, p. 11). Waar verzoekster nog aanhaalt dat “zij in Venezuela geen aangifte durfde te doen van de feiten die zijn gebeurd omdat deze feiten (stalking) niet erg genoeg waren om de dader in kwestie vast te houden”, kan enkel vastgesteld worden dat verzoekster de ernst van haar eigen beweerde vrees onderuit haalt.

2.11. Verzoekster beperkt zich tot de bewering dat de politie zeer corrupt is en brengt diverse artikelen ter zake aan. *In casu* kan enkel vastgesteld worden dat verzoekster de feiten niet aantoot in het bijzonder het bestaan van een stalker. Voorts en in zoverre een jonge man verzoekster op een niet aanvaardbare wijze zou hebben gevisieerd, dan zegt verzoekster zelf dat dit onvoldoende is om een klacht in te dienen. Verzoekster heeft Venezuela niet verlaten omwille van institutionele problemen of de corruptieproblemen in Venezuela. De Raad ziet dan ook niet in waarom het CGVS algemene opzoeking zou moeten verricht hebben inzake Venezuela gezien een eventuele vaststelling van corruptieproblemen niet vermog te verschonen dat verzoekster geen nood aan bescherming aantoot, noch enige poging tot bescherming heeft ondernomen. Immers, er kan ook vastgesteld worden dat verzoekster geen specifieke interesse toonde in dit gebeuren nu ze evenmin via haar sociale netwerk of andere sociale kanalen op nuttige wijze inlichtingen trachtte in te winnen om een oplossing te zoeken tegen de avances van deze onbekende en dit niettegenstaande dit bijzonder laagdrempelig was (vriendin, vrienden). Hiervoor wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Voor zover verzoeksters vervolging al geloofwaardig zou zijn geweest – *quod non* – maakt zij aldus niet aannemelijk dat de kwestie zwaarwichtig genoeg was om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen, temeer nu verzoekster geenszins aantoot zich niet te kunnen beroepen op nationale bescherming, noch aantoot geen intern vestigingsalternatief te hebben.

2.12. Daar waar verzoekster de vernietiging van de bestreden beslissing vraagt, stelt de Raad dan ook vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten.

2.13. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van

persoonlijke vergoelijkingen en excuses. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.14. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK